

Josef Švrček – scénář

1. 00:01:24-00:01:35

„I když jsem vyrůstal kdysi dávno v socialismu, tak my děcka jsme vnímali, že se okolo něco děje, ale pro nás to nebylo nic, co by nás trápilo.“ říká dnes 66letý Josef Švrček.

První kontakt s dějinnými událostmi potkal kluky v srpnu 68, když Československo obsadila vojska Varšavské smlouvy.

2. 00:18:12-00:18:32

„Vím, že máti z toho byla tenkrát nešťastná, kde su, protože mobily nebyly a my byli od rána na řece nebo ve skalách.. Vím, že jsem se vrátil dom a máti povídá-Ježišmaria kde seš.. Tady je válka, vždyť nás napadli rusáci.“

3. (00:18:32-00:18:49

„V tym věku jsme si nedokázali v hlavě srovnat dopad těch událostí.“)

Došlo i na drobný odboj, tak typický pro srpen 68.

4. 00:19:30-00:19:43

„Jako děcka jsme se podíleli na tym, že naši starší kamarádi natírali na ploty nápisy „Ivane, běž domů“ a my jim pomáhali nosit kyblíky s těma barvama.“

Do životů kluků zasáhla nastupující normalizace o něco později.

5. 00:20:21-00:20:31

„Pro nás konkrétně se jako důsledek tohoto objevilo v 70. roce zrušení skauta a zrušení české tábornické unie.“

Poslední skautské tábory ještě doběhly, nadále se však mohli mladí oficiálně scházet už pouze pod hlavičkou Pionýra, nebo přejít na trampingu. I tak však pod vedením nadšených zálesáků pořádali táboření, stavěli sruby a pravidelně vyráželi na čundry.

6. 00:07:58-00:8:13

„My jsme si vytvořili svůj vlastní svět a žili ho v lese. Ve městech, když byl první máj, nebo různé říjnové revoluce, prodloužené svátky, my byli pryč...“

Nezávislé trampské hnutí nešlo pozornosti orgánů, třeba když se pořádali potlachy.

7. 00:14:12-00:14:35

„Tramping musel být hlídán, kriminalita mládeže. A oni přijeli večer autem, obklíčili nás, někdy byli protivní, někdy udělali slušně kontrolu občanek. Tak kontrolovaly občanky.“

8. 00:15:07-00:15:13

„Vždycky něco řekli, co se jim nelíbilo. Většinou odjeli, nebo zůstali někde v lese a poslouchali nás těma mikrofonama... říká Josef Švrček, který byl, jak se říká, na seznamu.“

9. 00:15:25-00:15:35

„Já jsem vyprávěl vtipy. Vtipů jsem znal hodně, takže jsem na těch estébákách měl poznámku zesměšňování socialistického zřízení.“

Ačkoliv se pan Švrček pohyboval v prostředí podezřelých živlů, i jeho se pokusila odlovit KSČ:

10. 00:16:42-00:16:56

„ten, co mě přesvědčoval, tak říkal: Až ti dorostou děcka, budou chtít třeba studovat. Když nebudeš ve Straně, budou dělat uklízečku nebo popeláře.“

U Švrčků se však spíš řešily opačné možnosti:

11. 1:03:13-1:03:42

„V době podepisování Charty jsem se znal s člověkem, kterej byl jedním ze signatářů; Říkám-hele, jestli to máš, dones to a já to klidně podepíšu. A on mně povídá: Vyprdni se na to. Protože: Já nemám nikoho. Su sám. Bylo mně vyhrožováno, že skončím na dně Macochy. Ty máš děcka. A tvůj podpis není v tomto případě důležitý.“

Mezitím se však komunistický režim nachýlil k závěru. Po listopadu 1989 se všem dálekchtivým trampům otevřely hranice.

12. 00:36:19-00:36:42

„když se jelo od Brna směrem ke Znojmu, tak je odbočka na Laa. A já vždycky za komoušů říkával: Teďka přidám plyn, prudce odbočím doleva a jedem rovnou do Rakouska. Se tomu smáli. A ten den jsem skutečně odbočil doleva...“

Cestování zůstává nadále životní náplní pana Švrčka, i když už ne tak intenzivně, jako v minulosti. Krom toho ilustruje osadní kroniky a je hluboce ponořen do modelaření. Nemá potřebu se komukoliv mstít a život bere nadále s humorem.